

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΕΠΑΡΝΤΩ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΖΗΛΕΙΑΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΙΑ μέρα έβγαζε να περάσω από το Σαιντ-Παίρ, ένα παλιό και γραμκό χωριό του Ποσατού, που βρίσκεται ανάμεσα σ' ένα πυκνό δάσος από καστα-
 νιά, ένα μικρό ποτάμι γεμάτο καραβίδες κι' ένα κα-
 ταρσίσινο λιοπύργο μ' έναν άνεμομυλό. Αυτό το χω-
 ροδάκι ήταν ειρηνικό, ιασιμό, ήσυχο, και μπορεί-
 τε βέβαια να φαντασθήτε την έκκλησή μου, όταν εί-
 δα στην είσοδό του ένα πανύψηλο σπίτι, περφόρα
 σαν ούρανοξύστη, που είχε παράθυρα από τη μία
 μεριά μοναχά, προς το μέρος του καμπού. Η άλλη
 πλευρά του δεν είχε καμιά λόρτα, κανένα παρα-
 θυράκι, λες και περιφρονούσε όλες τις ώμορφιες του
 ήσυχου χωριού.

"Όταν λοιπόν πήγα να φάω καμιά πέρδικα στο
 μοναδικό κρεπωλειό του χωριού, έφερα με τρόφο την
 κουβέντα σ' αυτό το παράξενο σπίτι κι' έβραβα μιά
 τραγική ιστορία, που άξιζε να σάς την διηγηθώ.

"Ο κάπελας, από τα πρώτα λόγια μου, μπήκε ά-
 μέσως στο νόημα.

"Α! Έκανε. Λέτε για το σπίτι του κύρ Ριντώ!
 Θα το είδατε περνώοντας... Και θα σάς ξάρνασε, βέβαια!... Έ, λοι-
 πόν, αυτό το σπίτι δεν χτίστηκε απ' την αρχή τόσο ψηλό. 'Ο κύρ Ριν-
 τώ κ' ανέβαινε τόσο ψηλά, πάτωμα με πάτωμα. Είχε ένα καταρμένο
 σπίτι, άφρονικό... Έγινε ή άφορηή ή ξεσπάση έδώ κι' εβουα χρόνια
 ένα άγριο δράμα ζήλειας, που δεν μπορεί να το ξεθάση άκόμη το χωριό.

Κι' ο κάπελας μού διηγήθηκε αυτή την κομικοτραγική ιστορία:
 "Ο κύρ Ριντώ, στην αρχή, είχε κι' αυτός ένα χαμηλό σπίτι, όπως
 όλοι οι συγχωριανοί του. Είχε άπειρα πολλά και κέρδιζε άφθονα
 λεφτά. Ζούσε λοιπόν άνετα, σαν γεροντοπαλιήκαρο, δίχως να έχει
 κανένα άλλο στον κόσμο, παρά μονάχα το άγατημένο του σκυλί. Μιά
 μέρα μάλιστα πούλησε τ' άπέλινα του και τόκωσε τα λεφτά του, για
 να έχει ήσυχο το κεφάλι του. "Όσο τώρα για τα χωράφια και τη εφρά-
 μα, που είχε μπροστά στο σπίτι του, ήταν κι' αυτά δικά του. Μά τα
 είχε πουλήσει στον Ζοζέφ Παρντί, έναν πεισματάρη και ξεροκέφαλο,
 που είχε παντρευτεί μία νέα κι' άφορηη γυναίκα με τριανταφυλλένα
 μάγουλα, την ελαφρομάλη Σουζάνα. Περφότ' είχε ν' αναφέρεται
 γαιέ: ότι ο Ζοζέφ ήταν ζήλιάρης και στραβοκύταξ έδω τον κόσμο, γαι-
 τί άγατούσε τη γυναίκα του. 'Ο κύρ Ριντώ, που δεν ήξερε τί να κάνει
 όλη τη μέρα, έβγαζε καμιά φορά στο παράθυρο για να καπνίση την
 πίπα του και να πάρη λίγο άέρα. Μά μέρα λοιπόν ο Ζοζέφ μού είχε

την πίπα του, στο δεύτερο, γελώντας με τον τόχο του Παρντί. Μαζί
 μ' αυτόν τώρα γελοόσε κι' ή άμορφη Σουζάνα, που δεν άγατούσε τον
 ζήλιάρη της και κίταξε πάλι τον κύρ Ριντώ μ' ένα ποτηριό χαμόγελο
 στά χείλη. Τι τά θέλετε όμως; 'Ο κύρ Ριντώ δεν χάρηκε πολύ το χω-
 ροδάκι του. Την άλλη μέρα ο πεισματάρης Ζοζέφ έφερε πάλι τους μα-
 στόρους, που άρχισαν να κάνουν την τυχή τους, και πρόσθεσε τρία μέ-
 τρα στον τόχο του. Μά είχε γνωστό πως στο Ποσατού όλος ο κόσμος
 είχε ξεροκέφαλος και πεισματάρης. 'Ο κύρ Ριντώ, λοιπόν, που ήθελε
 τη δροσιά του, έβαλε κι' ένα τρίτο πάτωμα στο σπίτι του. Κι' από κεί
 ψηλά έβλεπε όλο τον κόσμο και το κόκκινο ήλιοβασιλευμα και το ποτάμι,
 που καθρέφτιζε τ' άστέρια τ' ουρανού. Μά ο ξεροκέφαλος Παρντί τού-
 κοψε πάλι τον άέρα και τη θέα με τ' άλλα τρία μέτρα, που πρόσθεσε
 στον τόχο του.

Τό χωριό τώρα, όπως καταλαβαίνετε, ήταν άνάστολο από αυτή την
 άσχημη ιστορία και άναρωσιόταν ποσό θα ήταν άγαρο το τέλος της.
 "Ως πού θα έφτανε ο τόχος του Παρντί; Μά και το εκκαμπαράσο
 του κύρ Ριντώ!...

"Όταν ο γείτονας τού Ζοζέφ έφτιαξε και το τέταρτο πάτωμα, ή Σου-
 ζάνα, που ξεκαρδιόταν απ' τα γέλια κι' αυτή την ιστορία, σήκωσε
 κάθε τόσο το κεφάλι της και κίταζε ψηλά τον κύρ Ριντώ, που κά-
 νιζε με άπάθεια την πίπα του μπρός στο παράθυρο, για να πεισιμώνη
 περισσότερο τον άνδρα της.

"Ο τόχος τώρα του Παρντί ήταν έντεκα μέτρα στο ένθος. Οι μα-
 στόροι τριόβαν τα χέρια τους από τη χαρά τους. Ένα δολόκληρο χρόνο
 δουλιέταν πότε στού Παρντί και πότε στού εχωματάτζη, όπως λέγανε
 τον κύρ Ριντώ. 'Ο άνδρας της Σουζάνας είχε μαζέψει όλες τις πέ-
 τρες απ' το χωριό κι' άπο τον κάμπο για τον τόχο του. Έπειτα δεν
 είχε σκοπό να πουλήση και το ποικαμύο του άκόμη για να χτίση
 καταρμένο έκείνο τόχο... Κι' έτσι, πάνω από τα έντεκα μέτρα έβαλε
 μία σειρά πικνά και μακριά καλάμα κι' έφραξε πάλι τη θέα που είχαν
 τα τελευταία παράθυρα του κύρ Ριντώ.

Μά στάθηκε άτιχος ο άνδρας της άμορφης Σουζάνας. Την ίδια
 νύχτα έβουασε μιά άγρια μούρα, με μιά τρομαχτική ήβηλα. Το πρωί,
 ο τόχος του Παρντί ήταν σκόρπος καταγής, μέσα στις λάσπες. Και
 τότε ή ζήλεια κι' ή λύσσα των δάγκασαν σαν φαριμακιές φριδιά στην
 καρδιά. Κλειστήρη μέσα στο σπίτι του κι' όλη τη μέρα σούλογόζονταν
 να βση έναν τρόπο για να έκδικηθή τον κύρ Ριντώ.

Τό βράδυ, βγαίνοντας στο κατώφλι, είδε τον γείτονά του, που είχε
 κατεβεί από τα ύψη, να παίρνει τον άέρα του σ' ένα παράθυρο τού πρω-
 του πατώματος, όπως πριν, και να χαινογελάει εθχαροστημένο, κινί-
 ζοντας την πίπα του. 'Ο Παρντί άναψε από τη φούκα του, μπήκε
 μέσα, ξεκρέμασε το γκράδι του κι' από ένα μικρό παραθυράκι σημάδε-
 ψε τον κύρ Ριντώ και του φύτεψε
 μ' ασφάλια στο κεφάλι.

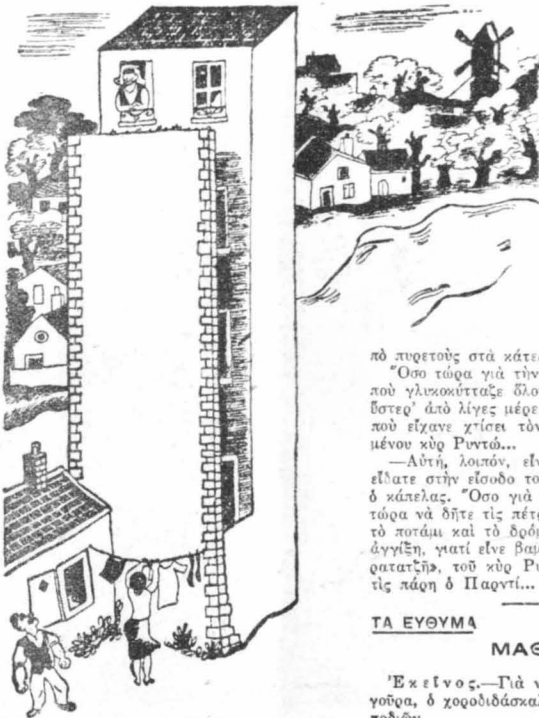
"Έπειτα έξεψε τη σούστα του και
 πήγε να παραδοθή στούς χωροφύ-
 λακες, που ήταν τό σταθιά τους
 στο γειτονικό χωριό.

Στό Κοκοροφωδισκό βουερα τη
 γλύτσουε φτηνά, με δέκα χρόνια
 στα κάτεργα, γιατί οι ένθοροι πα-
 ροαδέχτηκαν ότι είχε γίνει φουκάς
 από τη ζήλεια του. Κάτι τέτοια έ-
 ρρωτικά δράματα συγχαυόν πάντα
 την ευαίσθητη καρδιά τους...

'Ο Παρντί λοιπόν χάθηκε από
 κείνη τη μέρα κι' όπως μαθεύτηκε
 άργότερα, λίγο έλαψε να πεθάνη ά-
 πό πνευτός στα κάτεργα της Γουάιννης.

"Όσο τώρα για την άμορφη Σουζάνα, την ελαφρομάλη,
 που γλυκοκύταξε όλους τούς άνδρες, έφυγε από το χωριό,
 βουετ' από λίγες μέρες, με τον πιο νέο από τούς μαστόρους,
 που είχανε χτίσει τον τόχο και το σπίτι του άδικοσκοτω-
 μένου κύρ Ριντώ...

—Αυτή, λοιπόν, είχε ή ιστορία του ουρανοξύστη, που
 είδατε στην είσοδο του χωριού μας, μού ελπε, τελειώνοντας
 ο κάπελας. "Όσο για τον τόχο του Παρντί, μπορείτε και
 τώρα να όητε τις πέτρες του σκούρπομίνες έδώ κι' εκεί, ως
 το ποτάμι και το δρόμο. Κανένας δεν τόλμησε ποτέ να τις
 άγγίξη, γιατί είναι βουαιμένες με το αλμα του άέξχαταρο εχω-
 ματάτζη, του κύρ Ριντώ. "Όποτε θέλει, μπορεί νάόηη να
 τις πάρη ο Παρντί... Είχε δικές του αυτές ή πέτρες...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΧΟΡΟΥ

'Εκ είνος.—Γιά να συνήθισω σ' αυτή τη χορευτική τα-
 γογία, ο χοροδιδάσκαλος μού ελπε να πατώ στις άκρες των
 ποδιών.

'Εκ είνης.—Τών δικών σας ή τών...δικών μου ;

—"Ε, πότε θα πάψη πιά να γλυ-
 κοκυτάζει τη γυναίκα μου; τού
 φώναζε ο Παρντί.
 "Ο κύρ Ριντώ δεν άγατούσε τούς
 καγιάδες. Έφραζε, βέβαια, κάπου
 κάπου κι' από μιά ματιά στη θρο-
 σση και τριανταφυλλένα Σουζάνα,
 που τού έκανε τα γλυκά μάτια,
 που τού δεν θέλασε να μπλέξη σ' ά-
 σχημες ιστορίες με τον ξεροκέφαλο
 Παρντί. Γι' αυτό κάνιζε ήσυχα την
 πίπα του κι' έκανε πως δεν καταλά-
 βανε τα ποτηρά χαμόγελα της ά-
 μορφης Σουζάνας.
 "Ο Ζοζέφ, λοιπόν, όταν είδε ότι
 ο γείτονάς του δεν τού έδωσε καμ-
 ιά άπάντησι, μπήκε μέσα στο σπίτι
 του με τη γυναίκα του, βλαστημών-
 τας από το θυμό του και τη λύσσα
 του.
 Την άλλη μέρα πήγε κι' έφερε ά-
 πό το πρωί δυό χτίστες και σήκωσε
 ένα τόχο — τέσσερα μέτρα στο έ-
 νθος — ανάμεσα στο σπίτι του και
 στο σπίτι του κύρ Ριντώ. 'Ο γείτο-
 νάς του έχασε τον ήλιο και τον άέρα,
 μά δεν τον πήγε στα δικαστήρια, ό-
 που θα κέρδιζε τη δίκη. Έκανε κάτι
 καλύτερο, για να διασπάσει κ' όλας.
 Έφερε τούς δυό χτίστες κι' αυτός
 και τούς ελπε να προσθέσουν ένα πά-
 τωμα στο σπίτι του. Γι'ά να κάνει
 μάλιστα οικονομία και για να τελειώ-
 ση μιά ώρα άργότερα το χ'όσιμο, έ-
 φτιαξε παράθυρα μονάχα από τη μία
 μεριά. Κι' έτσι, αντί να παίρνει τον
 άέρα του στο ποτήρι πάτωμα, άνέ-
 βανε και δροσιόζονταν, κινιζόντας